

การแปลคำหยาบจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในวรรณกรรมเรื่อง
On the Road: The Original Scroll ของ แจ็ค เครูเอ็ก

ผณิตา ชื่นมนุษย์¹

(วันที่รับ: 7 ก.ย. 2566; วันที่แก้ไขเสร็จ: 25 ม.ค. 2567; วันที่ตอบรับ: 25 ม.ค. 2567)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดกลุ่มคำหยาบที่พบในวรรณกรรมยุคป๊อปเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* (2007) เขียนโดยแจ็ค เครูเอ็ก โดยมี โฮเวิร์ด คันเนลล์ เป็นบรรณาธิการ และเพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำหยาบดังกล่าวในฉบับแปลภาษาไทยเรื่อง “สู่นไหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” (2562) แปลโดย ภูมณี ศิริพรไพบุลย์ ผู้วิจัยแบ่งประเภทคำหยาบที่พบในต้นฉบับโดยใช้กรอบแนวคิดของเจย์ (Jay, 1992) และพบคำหยาบที่ปรากฏในเรื่องทั้งสิ้น 609 คำ สามารถแบ่งคำหยาบที่พบได้เป็น 9 ประเภท เรียงลำดับจากคำประเภทที่พบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้แก่ 1) คำสแลง 2) คำดูถูกและคำเหยียด 3) คำอุทานแสดงอารมณ์ 4) คำต้องห้าม 5) คำลามกอนาจาร 6) ภาษาหยาบคาย 7) คำแสดงความไม่แน่ใจในพระ ๒ จ ๑

8) คำที่เกี่ยวข้องกับการขับถ่าย และ 9) คำสาปแช่ง คำประเภทที่ไม่พบการใช้คือคำลบลู่พระเจ้า ในด้านกลวิธีการแปลคำหยาบ ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แนวคิดของศุภกานดา บุญทองรอด (2545) พบว่ามีการใช้กลวิธีการแปล 4 วิธี เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ 1) การแปลแบบตรงตัว 2) การแปลแบบเทียบเคียงอารมณ์ 3) การแปลแบบตีความ และ 4) การแปลแบบเทียบเคียงรูปและความหมาย และพบกลวิธีการแปลประเภทอื่น ๆ ได้แก่การแปลโดยการละ ผู้ที่สนใจด้านการแปลอาจนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการแปลงานที่ปรากฏคำหยาบหลากหลายประเภทและการแปลงานวรรณกรรมยุคป๊อปซึ่งมีอยู่อย่างจำกัดต่อไปได้

คำสำคัญ: การแปลคำหยาบ วรรณกรรมยุคป๊อป การแปลอังกฤษ-ไทย กลวิธีการแปล

¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

E-mail: pccpanida@tu.ac.th

Translation of Swear Words from English into Thai in
On the Road: The Original Scroll Written by Jack Kerouac

Panida Chuenmanuse

(Received: September 7, 2023; Revised: January 25, 2024; Accepted: January 25, 2024)

Abstract

This article aims at categorizing the types of swear words found in Beat Generation literature *On the Road: The Original Scroll* (2007) by Jack Kerouac and edited by Howard Cunnell. Additionally, it intends to explore the translation techniques used for swear words from English into Thai in the translated book *Suhonnai: Chabapmuankradatphimdit* [On the Road: The Original Scroll] by Phumanee Siriphornpaibul (2019). The swear words found in the book were categorized into different types according to Jay's framework (1992). A total of 609 swear words were found in the original book and can be categorized into 9 types, including 1) slang 2) insults and slurs 3) epithets 4) taboo 5) obscenity 6) vulgarity 7) profanity 8) scatology and 9) cursing. The categories are listed in descending order of frequency. One type of swear words that was not employed by the writer in this book is blasphemy. As for an analysis of translation techniques of swear words, Suppakanda Boonthongrowd's framework (2002) was employed. The four translation techniques found in descending order include 1) literal translation 2) emotional equivalence 3) interpretation and 4) form and meaning equivalence. In addition, omission, another translation technique which was not included in the framework, was found. Those interested in translation might apply these findings to translate diverse types of swear words and adapt them to the study of Beat Generation literature, for which, until now, there has been a limited number of studies on the employed translation strategies.

Keywords: Translation of swear words, Beat literature, English-Thai translation, Translation strategies

1. บทนำ

On the Road เป็นวรรณกรรมอเมริกันที่เขียนโดยแจ๊ค เครูแอก ซึ่งเป็นนักเขียนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งยุคบีท (Beat Generation) ซึ่งเป็นยุคที่เริ่มต้นขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1950 ในนครลอสแอนเจลิส (สมร นิติทัศน์ประกาศ, 2524, น. 95) วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นการเล่าเรื่องราวการเดินทางของเครูแอกข้ามประเทศสหรัฐอเมริกาจากฝั่งตะวันออกไปยังฝั่งตะวันตก การเดินทางเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1948 และสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1950 และมีตัวละครหลักในเรื่องอีกคนคือนิล แคสซาดี เพื่อนของเครูแอกซึ่งเป็นนักเขียนและบุคคลที่มีชื่อเสียงแห่งยุคบีทซึ่งมีตัวตนอยู่จริง

หลังจากการเดินทางครั้งนั้นซึ่งเป็นหนึ่งในเหตุการณ์สำคัญในชีวิตที่ทำให้เครูแอกได้พบเจอกับผู้คนและเรื่องราวมากมาย เครูแอกจึงลงมือเขียนหนังสือเล่มนี้และเสร็จสิ้นในปี ค.ศ. 1951 โดยเขาใช้เวลาเพียงสามสัปดาห์ในการเขียนต้นฉบับความยาวกว่า 120,000 คำ (Penguin Random House, n.d.) รูปแบบของการเล่าเรื่อง เป็นลักษณะที่ผู้เขียนเขียนเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พรั่งพรูออกมาจากความทรงจำอย่างต่อเนื่อง เขาพิมพ์เรื่องราวลงบนม้วนกระดาษยาวโดยไม่มีการแบ่งย่อหน้า ไม่มีการแบ่งบทตอน ไม่ได้ใช้ภาษามาตรฐานอย่างถูกต้องไม่ว่าจะเป็นเรื่องของไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ ตัวอย่างเช่นการพิมพ์คำติดกันโดยไม่เว้นวรรค “...he also careabouteverythinginprinciple...” (Kerouac, 2017, p. 287) ตัวอย่างการจงใจสะกดคำผิด เช่น เขียนชื่อเมือง Salt Lake City เป็น “Salt Late City” (Kerouac, 2017, p. 161) นอกจากลักษณะทางภาษาดังกล่าว เครูแอกยังมีการใช้การย่อคำหรืออักษรย่อบ่อยครั้ง มีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติซึ่งเชื่อว่าจะได้แรงบันดาลใจมาจากเสียงดนตรีแจ๊สแบบบีบ๊อปซึ่งมีอิทธิพลต่องานเขียนชิ้นนี้มาก เช่น คำว่า “rattle-ti-boom crash” (Wachowiak, n.d.) และลักษณะการใช้ภาษาที่โดดเด่นประการสุดท้ายของเขาก็คือ มีการใช้คำศัพท์ที่เขาประดิษฐ์ขึ้นเองเช่นคำว่า “orooni” (Kerouac, 2017, pp. 274-276) ในด้านระดับภาษาที่เลือกใช้ เครูแอกมีการใช้คำศัพท์ระดับต่ำกว่ามาตรฐาน เช่น คำสแลงและคำหยาบประเภทต่าง ๆ เป็นจำนวนมากตลอดทั้งเรื่อง และมีการบรรยายเกี่ยวกับการร่วมเพศและยาเสพติดอย่างเปิดเผย

ด้วยองค์ประกอบทั้งหมดที่กล่าวมานี้ จึงส่งผลให้หนังสือเรื่อง *On the Road* ฉบับแรก ถูกปฏิเสธจากสำนักพิมพ์แรกที่เครูแอกนำไปเสนอ เนื่องจากสำนักพิมพ์เห็นถึงความไม่เหมาะสมหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการพิมพ์ข้อความยาวติดกันแบบไม่มีการแบ่งย่อหน้าที่ทำให้อ่านยาก และระดับภาษาที่ถูกมองว่าขัดกับบรรทัดฐานของงานวรรณกรรมในยุคนั้นเป็นอย่างยิ่ง

เครูแอกใช้เวลาในการปรับแก้ต้นฉบับราว 6 ปี ก่อนที่หนังสือเรื่อง *On the Road* ฉบับปรับปรุงจะได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1957 โดยสำนักพิมพ์ไวคิง ในฉบับตีพิมพ์ฉบับนี้มีการปรับทั้งรูปแบบและตัวภาษาให้มีความถูกต้องมากขึ้นเพื่อให้อ่านง่าย มีการลดทอนเนื้อหาที่ถูกมองว่าไม่เหมาะสมบางส่วนเช่นการบรรยายเรื่องการร่วมเพศ และมีการปรับใช้ชื่อตัวละครสมมติแทนชื่อคนที่มีตัวตนจริง ผลก็คือ ประการแรกการปรับแก้นี้ได้ลดทอนอรรถรสของงานเขียนต้นฉบับในระดับหนึ่งและประการที่สองคือ งานเขียนฉบับตีพิมพ์ ค.ศ. 1957

นี้มีลักษณะเป็นบันเทิงคดี (Fiction) ประเภทนวนิยาย ขณะที่งานเขียนต้นฉบับมีลักษณะเป็นสารคดี (Non-fiction) ประเภทบันทึกความทรงจำ (memoir) มากกว่า (Sante, 2007)

หลังจากหนังสือได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ ชื่อของ แจ็ค เครูแอ็ก และกระแสบีทก็เป็นที่กล่าวถึงในวงกว้าง (NVC Arts, 2021) งานวรรณกรรมยุคบีทโดยนักเขียนที่เรียกกันว่า บีทนิค (Beatnik) หรือนักเขียนวรรณกรรมบีท เริ่มเป็นที่แพร่หลายขึ้นเรื่อย ๆ งานเขียนในยุคดังกล่าวแสดงออกถึงอุดมการณ์ทางความคิดของกลุ่มบีทหรือวัยรุ่นสมัยนั้นที่ต้องการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและค่านิยมทางสังคมแบบเดิม ๆ และกำลังแสวงหาคูณค่าของชีวิตที่แท้จริง

กระทั่งในปี ค.ศ. 2007 *On the Road: The Original Scroll* หรือต้นฉบับพิมพ์ดีด ได้ถูกนำมาตีพิมพ์เผยแพร่โดยมี โฮเวิร์ด คันเนลล์ เป็นบรรณาธิการ ในฉบับนี้ผู้อ่านจะได้สัมผัสกับความดิบของภาษาและเรื่องราวทั้งหมดที่เครูแอ็กตั้งใจถ่ายทอดเอาไว้อย่างแท้จริง ซึ่งหนังสือเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* (2007) นี้เองที่เป็นฉบับที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษา เนื่องด้วยความน่าสนใจในกลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาของผู้เขียนที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและฉีกออกจากขนบทางวรรณกรรมแบบเดิมออกไปมาก ซึ่งน่าจะส่งผลต่อผู้แปลหนังสือเรื่องดังกล่าวเป็นภาษาต่างชาติว่าจะสามารถประยุกต์ใช้กลวิธีใดในการแปลเพื่อพยายามรักษาสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อเอาไว้ให้ได้มากที่สุด

สำหรับหนังสือฉบับแปลไทยของหนังสือเรื่องนี้มีชื่อว่า “สู่หนไหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” แปลโดย ภูมณี ศิริพรไพบุลย์ และตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2562 โดยสำนักพิมพ์ไลต์เฮาส์ ผู้แปลได้ให้สัมภาษณ์ไว้ในนิตยสาร a day BULLETIN ฉบับออนไลน์ (2019) ว่าการแปลต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในเรื่องนี้ทำได้ยากมากเนื่องด้วยความท้าทายด้านภาษาหลายประการ เขามองว่าการใช้ภาษาที่ผิดแผกไปจากแบบแผนนี้เป็นปัจจัยหลักในการสร้างอารมณ์ของเรื่อง และเมื่อต้องถ่ายทอดสาระสำคัญนี้ออกมาเป็นภาษาไทยซึ่งมีรูปแบบและกฎเกณฑ์การใช้ภาษาที่ต่างกันจึงยิ่งทำให้เกิดข้อจำกัดในการแปลมาก ผู้แปลยังเสริมว่า แจ็ค เครูแอ็ก มีรูปแบบการถ่ายทอดเรื่องราวของเขาออกมาอย่าง “ซื่อสัตย์และตรงไปตรงมา” ปราศจากความพยายามในการประดิษฐ์คำให้ดูสวยหรู เต็มไปด้วยความห่ามและเล่าทุกเรื่องที่อาจไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมในยุคนั้นออกมาได้อย่างโจ่งแจ้ง และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งลักษณะสำคัญที่ผู้แปลจะต้องพยายามรักษาและถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยให้ได้มากที่สุดโดยที่ยังต้องคำนึงถึงบริบทของสังคมไทยด้วย

จิรัฎฐ์ เฉลิมแสนยากร (2018) บรรณาธิการแปล ได้กล่าวไว้ในคำนำบรรณาธิการแปลในหนังสือเรื่อง “สู่หนไหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” ว่า เขาเคยมองว่าหนังสือเรื่องนี้ไม่น่าจะสามารถแปลออกมาเป็นภาษาไทยได้ เนื่องด้วยรูปแบบการเขียนที่มีลักษณะเฉพาะของเครูแอ็ก ทำให้แม้แต่การทำความเข้าใจต้นฉบับภาษาอังกฤษในบางจุดยังเป็นเรื่องยาก แต่ด้วยความมานะพยายามของผู้แปลและความช่วยเหลือจากกองบรรณาธิการ ในท้ายที่สุดจึงสามารถผลิตผลงานแปลเล่มนี้ออกมาได้จริง ๆ ทั้งนี้ จิรัฎฐ์ยังเสริมว่า เทคนิคการจัดรูปแบบของงานเขียนชิ้นนี้ยังถือเป็น “การทดลองทางด้านรูปแบบการแปลเพื่อรองรับกับงานเขียนที่มีลักษณะเฉพาะ” อีกด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่งานเขียนต้นฉบับเท่านั้นที่มีความพิเศษและน่าสนใจ แต่ความท้าทายและข้อจำกัดด้านการแปลต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในระดับที่แม้แต่ตัวบรรณาธิการแปลเองเคยคิดว่าไม่น่าจะแปลออกมาเป็นภาษาไทยได้ ก็ทำให้ฉบับแปลไทยมีความน่าสนใจสำหรับผู้ศึกษาด้านการแปลไม่แพ้กัน และด้วยเล็งเห็นว่ายังไม่มีผู้ที่เคยหยิบยกงานเขียนเรื่องนี้มาศึกษาในแง่ของกลวิธีการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยมาก่อนเลย นอกจากนั้นแล้วงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวรรณกรรมในยุคปีทีในประเทศไทยยังมีอยู่อย่างจำกัดมาก ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเลือกหนังสือเรื่อง “สู่นไหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” (2562) ซึ่งแปลจากต้นฉบับเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* (2007) มาศึกษาวิเคราะห์การแปล โดยการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะเรื่องการแปลคำหยาบ (swear words) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เนื่องจากเป็นรูปแบบการใช้คำที่โดดเด่นที่สุดในเรื่อง และพบว่างานวิจัยส่วนมากที่ศึกษาเรื่องการแปลคำหยาบมักมุ่งศึกษาการแปลคำหยาบประเภท “คำต้องห้าม” (taboo words) แต่งานศึกษาวิจัยเรื่องการแปลคำหยาบที่รวมถึงคำหยาบประเภทอื่น ๆ ด้วยยังมีอยู่อย่างจำกัด นอกจากนั้นแล้วในการแปลคำหยาบผู้แปลอาจต้องพิจารณาทั้งในแง่ของการแก้ปัญหาด้านความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมไปพร้อม ๆ กัน รวมไปถึงซึ่งน้ำหนักระหว่างความเหมาะสมของการใช้คำในวัฒนธรรมภาษาปลายทาง กับเจตนาอารมณ์ของผู้เขียนที่จงใจเลือกใช้คำที่ขัดแย้งกับค่านิยมทางสังคมในสมัยนั้น ๆ อย่างรุนแรง

ผู้วิจัยหวังว่าการศึกษาวิจัยเรื่อง กลวิธีการแปลคำหยาบในเรื่อง “สู่นไหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” จะแสดงให้เห็นถึงแนวทางในการแปลงานที่เต็มไปด้วยข้อจำกัดต่าง ๆ ซึ่งอาจหางานเขียนลักษณะนี้ได้ยาก รวมถึงมีงานวิจัยที่ครอบคลุมคำหยาบหลากหลายประเภทในลักษณะนี้อยู่บ้าง และหวังว่าจะสามารถเป็นแนวทางให้แก่ักแปลและผู้สนใจทางด้านการศึกษาเรื่องการแปลในเรื่องที่คล้ายคลึงกัน หรือเป็นแนวทางในการแปลงานลักษณะคล้ายกันนี้ต่อไป

2. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยจะกล่าวถึงนิยามและการแบ่งประเภทของคำหยาบ (Swear words) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน จากนั้นจึงจะกล่าวถึงทฤษฎีและการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปลคำหยาบตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

แม็กเคนเนอรี (McEnery, 2006, p. 2) กล่าวถึงนิยามของ “คำหยาบ” ในหนังสือเรื่อง *Swearing in English: Bad language purity and power from 1586 to the present* ว่า คำหยาบต่าง ๆ เช่นคำสบถหรือคำเหยียดเพศ จัดเป็น “bad language” หมายถึงคำหรือวลีที่อาจก่อให้เกิดความรู้สึกขุ่นเคืองใจได้ หากคำหรือวลีดังกล่าวถูกนำไปใช้ในบทสนทนาในระดับที่สุภาพ คำหยาบในภาษาอังกฤษนั้นมีหลายระดับ ตั้งแต่ระดับที่เรียกว่าเป็นคำไม่สุภาพทั่วไปที่มักใช้กันในหมู่เพื่อนไปจนถึงระดับที่เป็นคำต้องห้าม ทั้งแง่ของสังคมและกฎหมาย

ในด้านของภาษาไทย ศรัณย์ ทองปาน ระบุในนิตยสารสารคดีฉบับเผยแพร่ออนไลน์ (2019) ว่า “คำหยาบหรือคำด่า” คือ “ถ้อยคำที่ใช้ประณามคนอื่น ๆ วิธีการพื้นฐานที่สุดก็คือการ “ลดทอน” ความเป็นมนุษย์ของฝ่ายตรงข้าม หรือลดทอนภาวะความเป็นมนุษย์ในลักษณะอื่น ๆ ด้วย หรือเอาไปเปรียบเทียบกับสิ่งของที่ด้อยกว่า ไร้ความหมาย หรือของต่ำ”

อย่างไรก็ดี การศึกษาของก๊อดดาร์ด (Goddard, 2015, pp. 206-208) ระบุว่า บางครั้งคำหยาบอาจถูกนำไปใช้ในหมู่เพื่อนสนิทเพื่อขูรสบตสนทนาหรือเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟังโดยปราศจากความมุ่งร้ายใด ๆ และอาจใช้เพื่อกระชับสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนสนิทก็ได้

สำหรับการแบ่งประเภทของคำหยาบ คำหยาบในภาษาอังกฤษอาจแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท และมีชื่อเรียกแตกต่างกันไป เช่น คำหยาบประเภทคำต้องห้าม (taboo words) คำสบถ (swear words) และคำลบลู่พระเจ้า (profanities) นักวิชาการแต่ละท่านอาจมีเกณฑ์ที่ใช้แบ่งประเภทของคำหยาบที่แตกต่างกันออกไปบ้าง ตัวอย่างเช่น ลอย ชุนพงษ์ทอง (2546, น. 140-143) ได้แบ่งประเภทของภาษาหยาบและคำต้องห้ามในภาษาอังกฤษออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) คำที่เกี่ยวข้องกับศาสนา 2) คำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอวัยวะเพศและกิจกรรมทางเพศ และ 3) คำที่เกี่ยวข้องกับการขบถาย นอกจากนี้ คำหยาบในนิยามของ ลอย ชุนพงษ์ทอง ยังรวมถึง คำด่า (swearwords) ซึ่งอาจจะมาจากคำต้องห้ามก็ได้เช่นกัน เบอร์กิน (Bergen, 2018, pp. 7-8) มีการแบ่งประเภทของคำหยาบแตกต่างออกไป ในหนังสือ *What the F* เบอร์กินเลือกใช้คำว่า “profanity” คำว่า “cursing” และ คำว่า “swearing” ในความหมายเดียวกัน เขากล่าวว่า “profanity” เป็นคำประเภทที่อาจส่งผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้ฟังอย่างรุนแรงที่สุด แม้ว่าคำว่า “profanity” อาจแปลตามความหมายในพจนานุกรม Oxford Learner’s Dictionaries ได้ว่า “swear words, or religious words used in a way that shows a lack of respect for God or holy things” (Oxford University Press, n.d., para. 2) หรือหมายถึง คำสบถหรือคำที่ไม่ให้เกียรติพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่เบอร์กินใช้คำว่า “profanity” ในความหมายที่กว้างกว่า โดยในนิยามของเบอร์กิน คำว่า “profanity” มีความหมายครอบคลุมถึงคำต้องห้าม (taboo words) ประเภทอื่น ๆ นอกจากคำที่แสดงถึงการไม่ให้เกียรติหรือดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วย ตัวอย่างเช่นคำว่า fuck และ shit

เจย์ (Jay, 1992, pp. 1-15) ใช้คำว่า “cursing” เพื่อหมายรวมถึงคำหยาบ (ซึ่งในที่นี้เจย์ใช้คำว่า dirty language) ทุกประเภท เจย์ได้แบ่งประเภทของคำหยาบออกเป็น 10 ประเภท โดยจัดแบ่งตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด การตีความของผู้ฟัง และความหมายในเชิงวัฒนธรรมด้วยหลักเกณฑ์ดังกล่าว คำหยาบคำหนึ่ง จึงอาจถูกจัดอยู่ในหลายประเภทก็ได้ เช่น คำว่า “Jesus Christ!” อาจจัดเป็นคำลบลู่พระเจ้า (profanity) ในบางบริบท ขณะที่บางบริบทผู้พูดอาจไม่มีเจตนาดูหมิ่นหรือล้อเลียนพระผู้เป็นเจ้า แต่ผู้พูดเอ่ยวลีดังกล่าวเพื่อแสดงความตกใจเพียงเท่านั้น ในกรณีนี้อาจจัดวลีดังกล่าวอยู่ในกลุ่มคำหยาบประเภท “epithets” ซึ่งการจัดแบ่งประเภทของคำหยาบโดยพิจารณาจากบริบทนี้ยังสอดคล้องกับความเห็นของก๊อดดาร์ด (Goddard, 2015, p. 2) ที่มองว่าคำหยาบเป็นคำประเภทที่ยืดโยงอยู่กับบริบทเป็นอย่างมาก และ

ยังสอดคล้องกับแนวคิดของฟิงเกอร์ (Pinker, 2007 as cited in Amilia Maulidiatsani, 2015, p. 2) ที่เสนอว่าควรจัดแบ่งประเภทของคำหยาบตามการใช้งานและจุดมุ่งหมายของผู้พูด

ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจะเลือกจัดแบ่งประเภทคำหยาบที่พบในต้นฉบับตามการจัดแบ่งประเภทของเจย์ (Jay, 1992, pp. 1-15) เนื่องจากพิจารณาว่ามีการจัดแบ่งประเภทอย่างละเอียดและครอบคลุมคำหยาบที่พบในงานเขียนต้นฉบับที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาวิจัยที่สุด คำหยาบทั้ง 10 ประเภทของเจย์ประกอบด้วย:

1) Cursing (คำสาปแช่ง): เป็นคำแสดงความโกรธหรือความเกลียดชัง ผู้สาปแช่งมุ่งหวังให้เป้าหมายได้รับความเสียหายหรือภัยอันตรายผ่านการสาปแช่ง ส่วนมากคำสาปแช่งมักเกี่ยวข้องกับสิ่งเหนือธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น “To hell with you!” และ “Goddamn you!” (Jay, 1992, p. 2) แต่ในบางครั้งคำสาปแช่งอาจไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหนือธรรมชาติก็ได้ เช่น “You should rot in jail for that crime.” (Jay, 1992, p. 2)

2) Profanity (คำแสดงความไม่นับถือในพระเจ้า): ตัวอย่างของคำในประเภทนี้ได้แก่ “Jesus H Christ, I’m hungry!” และ “For the love of Christ, get off the phone!” (Jay, 1992, p. 3) ตามนิยามของเจย์ ผู้ที่เอ่ยคำประเภทนี้ไม่ได้มีเจตนาลบหลู่พระเจ้าหรือศาสนา หากแต่เป็นการเอ่ยคำที่เกี่ยวข้องกับศาสนาเนื่องจากไม่รู้หรือไม่ได้ใส่ใจในเรื่องดังกล่าว

3) Blasphemy (คำลบหลู่พระเจ้า): ในบางกรณี พบว่ามีผู้ใช้คำว่า “blasphemy” และ “profanity” เพื่อสื่อถึงสิ่งเดียวกัน อย่างไรก็ตามตามนิยามของเจย์ “blasphemy” และ “profanity” มีความหมายที่แตกต่างกัน กล่าวคือในขณะที่คำประเภท “profanity” เป็นคำที่ผู้พูดไม่ได้มีเจตนาโจมตีพระเจ้าหรือศาสนา แต่ “blasphemy” เป็นคำที่ผู้พูดใช้โจมตีศาสนาหรือพระเจ้าโดยตรง เช่น “Screw the Pope!” และ “Shit on what it says in the Bible!” (Jay, 1992, pp. 3-4) เพื่อแสดงความแตกต่างของคำสองชนิดนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกแปลคำว่า “profanity” ว่า “คำแสดงความไม่นับถือในพระเจ้า” และแปล “blasphemy” ว่า “คำลบหลู่พระเจ้า”

4) Taboo (คำต้องห้าม): คำต้องห้ามนั้นมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและความเชื่อเรื่องศีลธรรมและจริยธรรมของคนในสังคม คำต้องห้ามมักเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะเพศ กิจกรรมทางเพศ และคำที่เกี่ยวข้องกับการขับถ่าย คำต้องห้ามยังอาจเกี่ยวข้องกับความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ เช่น บางคนอาจหลีกเลี่ยงที่จะพูดคำว่า “ตาย” เพราะกลัวโชคร้าย

5) Obscenity (คำลามกอนาจาร): หมายถึงคำลามกอนาจารในแง่ของกฎหมาย เช่นคำว่า “fuck” และ “cock” หากจงใจใช้คำดำประเภทนี้กับผู้อื่น อาจมีผลต่อผู้พูดในการถูกฟ้องร้องดำเนินคดีได้ เจย์กล่าวว่าคำประเภทนี้เป็นคำหยาบประเภทที่รุนแรงที่สุดและมักถูกเซ็นเซอร์โดยสื่อ คำบางคำที่อาจกระตุ้นให้เกิดการกระทำอันรุนแรงเช่นคำว่า “ฆ่า” ก็อาจเป็นคำต้องห้ามในสื่อในบางสถานการณ์ด้วยเช่นกัน (Jay, 1992, p. 5)

6) Vulgarity (ภาษาหยาบคาย): ภาษาหยาบคาย ในที่นี้หมายถึงภาษาที่ใช้ตามท้องถนนหรือคำที่ไม่สุภาพโดยทั่วไป แต่ไม่ถึงกับเป็นคำต้องห้ามหรือคำลามกอนาจาร เช่นคำว่า “bloody, piss, crap, และ puke” (Jay, 1992, p. 6)

7) Slang (สแลง): สแลงคือภาษาพูดหรือภาษาที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ โดยเฉพาะคำต่าง ๆ ที่ใช้กันเฉพาะกลุ่ม เช่นคำว่า “pimp, cherry, และ bennies” (Jay, 1992, p. 7)

8) Epithets (คำอุทานแสดงอารมณ์): “Epithets” เป็นคำหยาบประเภทที่ผู้พูดพูดโพล่งออกไปเพื่อแสดงอารมณ์บางอย่างเช่น อารมณ์หงุดหงิด และอารมณ์โกรธ ตัวอย่างเช่น “shit, damn, Jesus Christ, และ fuck you.” (Jay, 1992, p. 7)

9) Insults and slurs (คำดูถูกและคำเหยียด): “Insults” หรือคำดูถูก มีเจตนาเพื่อต้องการทำร้ายความรู้สึกผู้ฟัง เช่นคำว่า “pig, son of a bitch, และ fatty” (Jay, 1992, p. 8) คำในกลุ่มนี้มักเชื่อมกับ “ลักษณะทางกายภาพหรือทางจิตใจของเป้าหมาย หรือเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนออกจากบรรทัดฐานของสังคมเช่นคำว่า whore และ homo” (Jay, 1992, p. 8) ขณะที่ “Slurs” หรือคำเหยียด เกี่ยวข้องกับการเหมารวมด้านเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์ เช่นคำว่า “chink, gook, และ pollack” (Jay, 1992, p. 8)

10) Scatology (คำที่เกี่ยวข้องกับการขับถ่าย): พจนานุกรม Collins (n.d., para. 2) ได้ให้นิยามคำว่า “scatology” ว่า “obscenity or preoccupation with obscenity, especially in the form of references to excrement” ตัวอย่างของคำในกลุ่มนี้เช่น “poo poo, turd, และ shit” (Jay, 1992, p. 9)

ในแง่ของแนวคิดทฤษฎีด้านการแปลและการแปลคำหยาบ ได้มีผู้ที่ศึกษาเรื่องกลวิธีการแปลคำหยาบโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำหยาบประเภทคำต้องห้าม (taboo words) เอาไว้มากพอสมควร ตัวอย่างแรกได้แก่งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการแปลถ้อยคำต้องห้ามในบทบรรยายใต้ภาพชุดการ์ตูนแอนิเมชันสำหรับผู้ใหญ่เรื่อง *Big Mouth* จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย” โดย ชนัญชิตา เถาว์ลัย (2564) ชนัญชิตาประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดของเบเคอร์ (Baker, 2018) ในการวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำหยาบที่พบ ผลการศึกษาพบว่ามีการใช้กลวิธีการแปลตามแนวทางของเบเคอร์ทั้งสิ้น 7 วิธี เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ 1) การแทนที่ทางวัฒนธรรม 2) การแปลโดยใช้คำที่เป็นกลางหรือแสดงอารมณ์น้อยกว่า 3) การแปลโดยใช้คำกว้าง 4) การแปลโดยการละไม่แปล 5) การแปลแบบเรียบเรียงใหม่โดยใช้คำอื่นที่มีความเกี่ยวข้อง 6) การแปลแบบเรียบเรียงใหม่โดยใช้คำอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้อง และ 7) การแปลโดยใช้คำยืมหรือคำยืมร่วมกับคำอธิบาย และพบกลวิธีที่อยู่นอกเหนือกลวิธีที่เสนอโดยเบเคอร์อีก 1 วิธี ได้แก่ การแปลแบบตรง ซึ่งพบมากเป็นอันดับสามรองจากการแปลโดยใช้คำที่เป็นกลาง (ชนัญชิตา เถาว์ลัย, 2564, น. 9-11) ผลการวิเคราะห์ระบุว่าผู้แปลน่าจะให้ความสำคัญกับการตอบสนองของผู้รับสารมากเป็นอันดับแรก ๆ พิจารณาได้จากการเลือกใช้กลวิธีการแปลแบบแทนที่ทางวัฒนธรรมมากที่สุด ซึ่งกลวิธีนี้อาจส่งผลให้ผู้รับสารได้รับอารมณ์สในการรับชมใกล้เคียงกับต้นฉบับ อย่างไรก็ตาม บางครั้งผู้แปลอาจต้องมีการปรับใช้กลวิธีอื่น ๆ เพื่อลดความรุนแรงของถ้อยคำบางถ้อยคำ โดยเฉพาะคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ (ชนัญชิตา เถาว์ลัย, 2564, น. 23)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปลคำต้องห้ามอีกชิ้นหนึ่งได้แก่งานวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแปลคำต้องห้ามในวรรณกรรมเรื่อง “The Catcher in the Rye: กรณีศึกษาสำนวนแปลของ คำระวี-ไบเตย” โดยนันทวัฒน์ เนตรเจริญ (2557) นันทวัฒน์ได้จัดกลุ่มคำต้องห้ามในภาษาต้นฉบับโดยประยุกต์ใช้แนวคิดของเจย์ (Jay, 1996) อลันและเบอร์ริดจ์ (Allan and Burridge, 2006) และพิงเกอร์ (Pinker, 1998) และประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลที่เสนอโดยศุภกานดา บุญทองรอด (2545 อ้างถึงใน นันทวัฒน์ เนตรเจริญ, 2557, น. 90-132) และพบกลวิธีการแปล 5 วิธีได้แก่ 1) การแปลแบบตรงตัวตามรูปภาษา 2) การแปลแบบเทียบเคียงจากรูปภาษา 3) การแปลแบบเทียบเคียงอารมณ์ 4) การแปลแบบตีความ และ 5) การละ โดยที่กลวิธีการละเป็นกลวิธีที่พบเพิ่มเติมจากรอบแนวคิดที่ศุภกานดาได้เสนอไว้ ผู้วิจัยพบว่าผู้แปลมักใช้การละเพื่อปรับแต่งถ้อยคำให้มีคุณภาพมากขึ้น หรือเมื่อผู้แปลต้องการลดจำนวนคำหยาบลงจากงานเขียนต้นฉบับเพื่อให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมภาษาปลายทาง (นันทวัฒน์ เนตรเจริญ, 2557, น. 116-117)

ตัวอย่างของงานวิจัยเรื่องการแปลคำต้องห้ามชิ้นสุดท้ายคืองานวิจัยเรื่อง “เพศกับการเซ็นเซอร์: การแปลภาษาต้องห้ามในนวนิยายเรื่อง Fifty Shades of Grey ของ E.L. James” ในงานวิจัยดังกล่าว พันศักดิ์ อัสววงศ์เกษม (2561) ได้กล่าวเอาไว้ว่า ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญมากในการผลิตบทแปลที่เป็นคำหยาบและคำต้องห้ามและเป็นปัจจัยที่โดยมากมักอยู่นอกเหนือการควบคุมของนักแปล นั่นก็คือ กองบรรณาธิการและกองเซ็นเซอร์ผู้ที่จะมีหน้าที่ตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาก่อนที่จะเผยแพร่ผลงานชิ้นนั้น ๆ ผู้สาธิตโดยเฉพาอย่างยิ่งเมื่อเป็นคำต้องห้ามที่เกี่ยวกับเรื่องเพศและกิจกรรมทางเพศ ในการศึกษาวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่าผู้แปลใช้วิธีการละความและมีการเซ็นเซอร์คำต้องห้ามเรื่องเพศจำนวนมาก (พันศักดิ์ อัสววงศ์เกษม, 2018, น. 103-132)

สำหรับการวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำหยาบในงานวิจัยเรื่อง “การแปลคำหยาบจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย: กรณีศึกษาเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* โดยแจ๊ค เครูเอ็ก” ผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลคำไม่สุภาพรูปแบบต่าง ๆ ที่เสนอโดยศุภกานดา บุญทองรอด (2545) จากการศึกษาเรื่อง “กลวิธีการแปลภาษาเพศชาย” เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาว่าสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาการแปลคำหยาบที่ปรากฏในงานเขียนเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* (2007) ได้อย่างครอบคลุมที่สุด อีกทั้งยังเป็นกรอบแนวคิดซึ่งมาจากการศึกษางานแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย จึงน่าจะนำมาประยุกต์เข้ากับการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีในการแปลชิ้นนี้ได้เป็นอย่างดี

กลวิธีการแปลที่เสนอโดยศุภกานดา บุญทองรอด (2545) ประกอบไปด้วย 4 กลวิธีได้แก่

1) การแปลแบบตรงตัว คือการแปลโดยการยึดความหมายตรงของต้นฉบับ คำแปลที่ได้อาจจะเป็นคำต้องห้ามหรือเป็นคำธรรมดาในภาษาปลายทางก็ได้ เช่น “hell” แปลว่า “นรก” (นันทวัฒน์ เนตรเจริญ, 2557, น. 95)

2) การแปลแบบเทียบเคียง แบ่งออกได้เป็น 2 แบบได้แก่

2.1) การเทียบเคียงรูปและความหมาย คือการแปลโดยการยึดความหมายตรงของต้นฉบับ และถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาแปลด้วยคำที่คงความหมายบางส่วนตามแบบคำในต้นฉบับ คำแปลอาจเป็นคำต้องห้ามเหมือนกับต้นฉบับหรือกลายเป็นคำธรรมดาในภาษาปลายทางก็ได้ ตัวอย่างเช่น แปล “You’re a horse’s ass.” ว่า “ไอ้ตูดหมา” และแปล “Pig!” ว่า “ไอ้สัตว์!” (ศุภกานดา บุญทองรอด, 2545, น. 93-95)

2.2) การเทียบเคียงอารมณ์ คือการแปลคำต้องห้ามในต้นฉบับด้วยคำต้องห้ามในภาษาแปล โดยไม่ได้อ้างอิงความหมายเดิม แต่เน้นแปลเพื่อให้ได้อารมณ์และอรรถรสใกล้เคียงกับต้นฉบับ เช่น แปล “You son of a bitch!” ว่า “ไอ้คนระยำ!” และแปล “You putz!” ว่า “ไอ้ฉิบหาย!” (ศุภกานดา บุญทองรอด, 2545, น. 95)

3) การแปลแบบตีความ คือการแปลโดยยึดตามความหมายแฝงของคำในต้นฉบับ ซึ่งแปลว่าผู้แปลได้ผ่านการตีความความหมายแฝงของคำหยาบในต้นฉบับมาก่อนแล้ว แล้วจึงเลือกสรรคำในภาษาแปลที่มีความหมายสอดคล้องกับความหมายแฝงในต้นฉบับดังกล่าว โดยคำแปลที่ได้ อาจเป็นคำต้องห้ามหรือคำหยาบเหมือนกันกับต้นฉบับหรือเป็นคำธรรมดาก็ได้ กลวิธีการแปลแบบตีความมักถูกนำไปใช้กับคำประเภทสำนวนและสแลงต่าง ๆ เช่น แปล “You are a meatball.” ว่า “พี่เป็นคนไม่เอาไหนจริง ๆ” (ศุภกานดา บุญทองรอด, 2545, น. 128)

4) การเพิ่มเติมจากต้นฉบับ คือการแปลคำธรรมดาหรือการแปลคำสุภาพในภาษาต้นฉบับเป็นคำหยาบ เช่น ต้นฉบับคือคำว่า “man” แปลเป็น “ไอ้ควาย” (ศุภกานดา บุญทองรอด, 2545 น. 128)

อย่างไรก็ดีในการวิเคราะห์กลวิธีการแปลนั้น ผู้วิจัยจะยึดจากการแปลคำหยาบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นหลัก กล่าวคือไม่ได้นำคำหยาบที่ปรากฏในหนังสือฉบับแปลภาษาไทยที่ไม่ได้แปลมาจากต้นฉบับที่เป็นคำหยาบ มาวิเคราะห์ร่วมด้วย ดังนั้นในส่วนของงานวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลคำหยาบที่เสนอโดยศุภกานดา บุญทองรอด (2545) โดยอ้างอิงจาก 3 กลวิธีหลักเท่านั้น ได้แก่ 1) การแปลแบบตรงตัว 2) การแปลแบบเทียบเคียง: 2.1 การเทียบเคียงรูปและความหมาย และ 2.2 การเทียบเคียงอารมณ์ 3) การแปลแบบตีความ และไม่ได้นำกลวิธีการแปลแบบเพิ่มเติมจากต้นฉบับมาวิเคราะห์ด้วยเนื่องจากไม่ได้อยู่ในขอบเขตการศึกษา

3. วัตถุประสงค์

3.1 เพื่อจัดกลุ่มคำหยาบที่พบในต้นฉบับ *On the Road: The Original Scroll* (2007)

3.2 เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำหยาบดังกล่าวในฉบับแปลภาษาไทยเรื่อง “สู่นหนน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” (2562) แปลโดย ภูมณี ศิริพรไพบุลย์

4. ระเบียบวิธีวิจัย

4.1 คัดเลือกหนังสือภาษาอังกฤษซึ่งมีผู้นำมาแปลเป็นภาษาไทย และยังไม่เคยมีผู้นำมาศึกษาวิจัยด้านกลวิธีการแปลมาก่อนและมีรูปแบบการใช้ภาษาที่น่าสนใจ มีความท้าทายในแง่ของการแปล ซึ่งในที่นี้คือ

เรื่อง *On the Road: The Original Scroll* (2007) และฉบับแปล “สู่นหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” (2562)

4.2 เมื่อได้หนังสือต้นฉบับและฉบับแปลดังกล่าวแล้ว จึงเริ่มศึกษาต้นฉบับและฉบับแปลไทยอย่างละเอียด

4.3 ทบทวนแนวคิด ทฤษฎีเรื่องคำหยาบเพื่อกำหนดนิยามของคำว่าคำหยาบ โดยในที่นี้ผู้วิจัยเลือกประยุกต์ใช้นิยามและการจัดแบ่งประเภทของคำหยาบตามแนวทางของ เจย์ (Jay, 1992)

4.4 ทบทวนวรรณกรรมเรื่องการแปลอังกฤษ – ไทยและการแปลคำหยาบ

4.5 จัดเก็บข้อมูลคำหยาบตามนิยามของเจย์ (Jay, 1992) ทุกคำที่พบในหนังสือต้นฉบับตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เนื่องจากงานเขียนต้นฉบับไม่มีการแบ่งย่อหน้าและไม่มีการแบ่งเป็นบท การเก็บข้อมูลเป็นบางส่วนจึงอาจส่งผลให้ได้ผลลัพธ์ที่ไม่ครอบคลุม จากนั้นนับจำนวนคำหยาบที่พบทั้งหมด โดยในกรณีที่พบคำซ้ำจะนับคำตามจำนวนครั้งที่ปรากฏในหนังสือ เช่น หากมีการใช้คำว่า “piss” 3 ครั้งตลอดทั้งเรื่อง จะนับว่ามีการใช้คำหยาบ 3 คำ

4.6 แบ่งประเภทของคำหยาบที่พบในงานเขียนต้นฉบับโดยประยุกต์ใช้เกณฑ์ของเจย์ (Jay, 1992) ตามเกณฑ์ดังกล่าว คำหยาบหนึ่งคำจากหนึ่งจุด อาจถูกจัดอยู่ในประเภทต่าง ๆ ได้มากกว่าหนึ่งประเภท ตัวอย่างเช่น คำว่า “fuck” จากหนึ่งแห่ง อาจเป็นได้ทั้งคำหยาบประเภทคำต้องห้าม (Taboo) และคำลามกอนาจาร (Obscenity) ในเวลาเดียวกัน

4.7 จัดแบ่งประเภทกลวิธีการแปลคำหยาบที่พบจากข้อมูลที่ได้โดยประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลคำหยาบที่เสนอโดยศุภกานดา บุญทองรอด (2545) โดยในงานวิจัยชิ้นนี้จะวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำหยาบโดยอ้างอิงจาก 3 กลวิธีหลักได้แก่ 1) การแปลแบบตรงตัว 2) การแปลแบบเทียบเคียง: 2.1 การเทียบเคียงรูปและความหมายและ 2.2 การเทียบเคียงอารมณ์ 3) การแปลแบบตีความ วิธีที่ไม่นำมาวิเคราะห์ร่วมด้วยคือการเพิ่มเติมจากต้นฉบับ เนื่องจากอยู่นอกเหนือขอบเขตการศึกษาวิจัย

4.8 รวบรวมและจัดแบ่งประเภทกลวิธีการแปลที่พบนอกเหนือจากรอบแนวคิดที่ตั้งไว้

4.9 สรุปและอภิปรายผล

4.10 นำเสนอข้อเสนอแนะ

5. ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้เขียนมีการใช้คำหยาบตลอดทั้งเรื่องทั้งสิ้น 609 คำ แบ่งออกได้เป็น 9 ประเภทตามการจัดประเภทของเจย์ (Jay, 1992) อย่างไรก็ตามเนื่องจากคำหยาบหนึ่งคำอาจถูกจัดอยู่ในประเภทต่าง ๆ ได้มากกว่าหนึ่งประเภท ดังนั้นเมื่อจัดแบ่งประเภทคำหยาบ แล้วนำจำนวนคำหยาบในทุกประเภทมารวมกันอีกครั้ง จะทำให้จำนวนรวมที่ได้มากกว่าจำนวนคำหยาบที่ปรากฏจริงในหนังสือ

ประเภทของคำหยาบที่พบเรียงลำดับตามความถี่ที่พบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้แก่ 1) คำสแลง 270 คำ 2) คำดูถูกและคำเหยียด 214 คำ 3) คำอุทานแสดงอารมณ์ 153 คำ 4) คำต้องห้าม 113 คำ 5) คำลามกอนาจาร 64 คำ 6) ภาษาหยาบคาย 60 คำ 7) คำแสดงความไม่นับถือในพระเจ้า 32 คำ 8) คำที่เกี่ยวข้องกับการขับถ่าย 22 คำ และ 9) คำสาปแช่ง 2 คำ โดยคำประเภทที่ไม่พบคือการใช้คำลบหลู่พระเจ้า (Blasphemy) โดยจะแสดงตัวอย่างคำหยาบที่พบแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

5.1 ตัวอย่างคำหยาบที่พบในภาษาอังกฤษแบ่งตามประเภทเรียงลำดับจากที่พบมากที่สุดไปหาน้อย

- 5.1.1 คำสแลง (Slang) เช่น benny, a hard on, cat, และ cherry
- 5.1.2 คำดูถูกและคำเหยียด (Insults and slurs) เช่น queer, Hunkey, fag, และ cunt
- 5.1.3 คำอุทานแสดงอารมณ์ (Epithets) เช่น For krissakes, Damn!, และ Shit!
- 5.1.4 คำต้องห้าม (Taboo) เช่น fuck, a whore, screwing, และ cock
- 5.1.5 คำลามกอนาจาร (Obscenity) เช่น fucking, screwing, a hardon, และ cock
- 5.1.6 ภาษาหยาบคาย (Vulgarity) เช่น dumbly smoking, damned right, และ bloody
- 5.1.7 คำแสดงความไม่นับถือในพระเจ้า (Profanity) เช่น Goddamn it และ My Gawd!
- 5.1.8 คำที่เกี่ยวข้องกับการขับถ่าย (Scatology) เช่น piss, turd, puked, และ pisscall
- 5.1.9 คำสาปแช่ง (Cursing) ได้แก่ go to hell

สำหรับกลวิธีในการแปล ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลวิธีการแปลตามกรอบของศุภกานดา บุญทองรอด (2545) ทั้ง 3 กลวิธีหลักซึ่งเมื่อนับแยกตามกลวิธีย่อยจะประกอบเป็น 4 วิธี โดยเรียงลำดับจากวิธีที่มีการใช้มากที่สุดไปยังวิธีที่มีการใช้น้อยที่สุดได้แก่ 1) การแปลแบบตรงตัว 268 คำ คิดเป็นร้อยละ 44.01 2) การแปลแบบเทียบเคียงอารมณ์ 120 คำ คิดเป็นร้อยละ 19.70 3) การแปลแบบตีความ 117 คำ คิดเป็นร้อยละ 19.21 และ 4) การแปลแบบเทียบเคียงรูปและความหมาย 62 คำ คิดเป็นร้อยละ 10.18 และพบกลวิธีที่อยู่นอกเหนือจากกรอบที่วางไว้ได้แก่ การแปลโดยการละ จำนวน 42 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.90 รวมคำหยาบที่พบในเรื่องทั้งสิ้น 609 คำ

ตารางที่ 1:

ตารางแสดงความถี่กลวิธีในการแปลที่ใช้ในการแปลคำหยาบในหนังสือเรื่อง “สูหนไทน: ฉบับม้วนกระดาศพิมพ์ติด”

ลำดับ	กลวิธีการแปล	จำนวนคำ	ร้อยละ
1	การแปลแบบตรงตัว	268	44.01
2	การแปลแบบเทียบเคียงอารมณ์	120	19.70
3	การแปลแบบตีความ	117	19.21
4	การแปลแบบเทียบเคียงรูปและความหมาย	62	10.18
5	การละ	42	6.90

รวมทั้งสิ้น	609	100
-------------	-----	-----

5.2 ตัวอย่างกลวิธีในการแปลคำหยาบเป็นภาษาไทยเรียงลำดับจากที่พบมากไปหาน้อย

5.2.1 การแปลแบบตรงตัว (การแปลที่ยึดตามความหมายโดยตรงที่ตรวจสอบได้จากพจนานุกรม)

ต้นฉบับ: Neal was convinced Louanne was a whore. (Kerouac, 2007, p. 264)

ฉบับแปล: นีลทำเหมือนกับลูแอนน์เป็นกะหรี่ (ภุมณี ศิริพรไพบูลย์, 2562, น. 245)

“whore” ในที่นี้จัดอยู่ในประเภทคำดูถูกและคำเหยียดและยังเป็นคำต้องห้ามอีกด้วย มีความหมายตรงตัวว่า “a woman who works as a prostitute” (Oxford University Press, n.d., para. 1) หรือหมายถึงหญิงโสเภณี ผู้แปลแปลโดยใช้คำว่า “กะหรี่” ซึ่งมีความหมายว่า “โสเภณี” เช่นเดียวกัน (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554) แต่คำว่า “กะหรี่” มีระดับความหยาบคายใกล้เคียงกับต้นฉบับมากกว่า ดังนั้นในที่นี้จึงเป็นการแปลแบบตรงตัวซึ่งสามารถรักษาไว้ได้ทั้งความหมายและอรรถรสตามต้นฉบับ

5.2.2 การแปลแบบเทียบเคียงอารมณ์ (การแปลโดยใช้คำหยาบในภาษาปลายทางที่ไม่ได้อ้างอิงถึงความหมายเดิมแต่เน้นถ่ายทอดอารมณ์ให้เทียบเคียงต้นฉบับ)

ต้นฉบับ: “I don’t want that damn thing here,…” (Kerouac, 2007, p. 356)

ฉบับแปล: “ฉันไม่ต้องการให้ไอ้สิ่งระยำนี้อยู่ที่ร้าน…” (ภุมณี ศิริพรไพบูลย์, 2562, น. 379)

คำว่า “damn” ในที่นี้เป็นคำอุทานแสดงอารมณ์ ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ขยายคำนาม thing มีความหมายตรงตัวตามพจนานุกรม Oxford Learner’s Dictionary (n.d.) ว่า “a swear word that people use to show that they are annoyed, disappointed, etc.” ในที่นี้ ผู้พูดเน้นย้ำว่าไม่ต้องการให้สิ่ง ๆ นั้น (that thing) อยู่ในร้านอีกต่อไป การใช้คำหยาบในภาษาไทย “ระยำ” ซึ่งมีความหมายโดยตรงว่า “ชั่วช้า” (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554, ย่อหน้าที่ 1) มาขยาย เป็นการเทียบเคียงอารมณ์ให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงความไม่พอใจอย่างมากของผู้พูด และเป็นการรักษาระดับภาษาให้สอดคล้องกับต้นฉบับ แต่ไม่ได้เป็นการแปลตรงตัว เพราะ “damn” ไม่ได้มีความหมายโดยตรงว่าชั่วช้า

5.2.3 การแปลแบบตีความ (การแปลโดยตีความความหมายแฝงของต้นฉบับ)

ต้นฉบับ: “Cherry? You think he’s cherry?” (Kerouac, 2007, p. 154)

ฉบับแปล: “ใส่อื่อหรือ นายคิดว่าเขาเป็นคนแบบนี้หรือ” (ภุมณี ศิริพรไพบูลย์, 2562, น. 85)

คำว่า “Cherry” ในที่นี้ไม่สามารถแปลตรงตัวได้ว่า ผลเชอร์รี่ ที่เป็นผลไม้ชนิดหนึ่ง เพราะจะไม่เข้ากับบริบท แต่ “Cherry” ในที่นี้เป็นคำสแลง ซึ่งมีความหมายตามพจนานุกรม The Oxford Dictionary of Slang (2003, p. 80) ว่า “a virgin” ผู้แปลตีความความหมายคำว่า “Cherry” ตามบริบทดังกล่าว แล้วจึง

เลือกใช้คำแปลว่า “ใส่ชื่อ” สื่อถึงความบริสุทธิ์ และใช้คำว่า “แบบนั้น” อ้างถึงความใส่ชื่อที่กล่าวมาก่อนหน้าตามลำดับ

5.2.4 การแปลแบบเทียบเคียงรูปและความหมาย (การแปลโดยเก็บความหมายโดยตรงบางส่วน)

ต้นฉบับ: “...she’s high on benny” (Kerouac, 2007, p. 203)

ฉบับแปล: “เธอเพิ่งจะเล่นยามา” (ภุมณี ศิริพรไพบูลย์, 2562, น. 157)

“high” ในบริบทนี้เป็นสแลง โดยพจนานุกรม Oxford Dictionary of Slang (2003, p. 164) ได้นิยามไว้ว่า “Applied to a drug-induced euphoria” หรืออารมณ์เคลิบเคลิ้มจากการเสพยา ส่วน “benny” เป็นชื่อเรียกสั้น ๆ ของสารเสพติดที่ชื่อว่า “Benzedrine” (Ayto, J., 2003, p. 157) ดังนั้น ความหมายตรงตัวของข้อความต้นฉบับที่ยกมาก็คือ “เธอกำลังเมาหรือเคลิ้มจากฤทธิ์ยาที่ชื่อเบนนี่อยู่” ในที่นี้ผู้แปลเลือกวิธีการแปลโดยการเก็บความหมายโดยตรงเอาไว้เพียงบางส่วนซึ่งเป็นสาระสำคัญของข้อความนี้คือ “เธอเล่นยามา” แต่ผู้แปลไม่ได้ระบุชื่อยาลงไปด้วย ดังนั้น บทแปลในข้อนี้จึงจัดอยู่ในรูปแบบกลวิธีการแปลแบบเทียบเคียงรูปและความหมาย อย่างไรก็ตาม บทแปลดังกล่าวไม่ได้ทำให้สาระสำคัญขาดหาย เนื่องจากผู้อ่านสามารถทราบได้จากบริบทในเรื่องว่าเป็นยาชนิดใด

5.3 ตัวอย่างกลวิธีการแปลคำหยาบเป็นภาษาไทยที่พบเพิ่มเติมจากรอบแนวคิดที่วางไว้

5.3.1 การละ

ต้นฉบับ: “I was in such a bloody hurry to get to the gang...” (Kerouac, 2007, p. 125)

ฉบับแปล: “ผมรีบร้อนจะไปพบกับเพื่อน ๆ ที่รออยู่...” (ภุมณี ศิริพรไพบูลย์, 2562, 390)

“bloody” มีความหมายว่า “a swear word that many people find offensive that is used to emphasize a comment or an angry statement” (Oxford University Press, n.d., para. 1) ทำหน้าที่ขยายคำว่า hurry ให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดกำลังรีบมาก ในบทแปลผู้แปลได้ละการแปลคำไม่สุภาพคำว่า “bloody” แต่สารหลักที่ว่าผู้พูดกำลังรีบยังคงอยู่ ดังนั้นจึงเป็นการละที่ไม่กระทบต่อสาระสำคัญ แต่สื่ออารมณ์ได้รุนแรงน้อยลงจากต้นฉบับ

6. อภิปรายผล

จากการจัดประเภทของคำหยาบที่พบในหนังสือเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* พบว่าผู้เขียนมีการใช้คำหยาบ 9 ประเภท ตามกรอบของเจย์ (1992) ประเภทของคำหยาบที่ไม่พบการใช้เลยคือคำประเภท Blasphemy (คำสบหู่พระเจ้า) ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า ประการหนึ่งคือ เนื้อหาในหนังสือไม่มีส่วนใดที่น่าจะเกี่ยวข้องหรือโยงไปถึงการโจมตีพระเจ้าหรือความเชื่อในศาสนาคริสต์ได้ นอกจากนั้น แจ็ค เครูแอกผู้เขียน นิยามว่าตนเองเป็นคาทอลิกโดยแท้จริงและเขาก็มีความเชื่อในพระเจ้า (Safi, 2018) ดังนั้นจึงไม่น่าจะมีเหตุผลใดที่เขาจะจงใจใช้คำเพื่อสบหู่พระเจ้าในงานเขียนของเขา ส่วนประเภทของคำที่พบการใช้มากที่สุดคือประเภท Slang (สแลง) โดยพบการใช้สแลงถึง 270 คำ จากคำหยาบที่พบทั้งหมด 609 คำ ผู้วิจัยวิเคราะห์

ว่าการใช้สแลงจำนวนมาก น่าจะมาจากการที่ผู้เขียนมีแนวทางการเขียนเล่าเรื่องเป็นกึ่งภาษาพูด และหนังสือยังเต็มไปด้วยบทสนทนาระหว่างเขากับเพื่อน ๆ วัยหนุ่มของเขา จึงปรากฏการใช้สแลงซึ่งเป็นภาษาพูดเป็นจำนวนมาก ซึ่งลักษณะการใช้คำหยาบกับเพื่อน ๆ นี้ยังสอดคล้องกับความเห็นของก๊อดดาร์ด (Goddard, 2015) ที่ว่า ผู้คนอาจใช้คำหยาบในหมู่เพื่อนสนิท เพื่อให้เกิดอรรถรสในการพูดคุยและสร้างความสนิทสนมได้ด้วยด้วย

ในด้านการจัดแบ่งประเภทของคำหยาบ พบว่าคำหยาบบางคำอาจถูกจัดอยู่ในหลายประเภทก็ได้ ขึ้นกับบริบท ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้สอดคล้องกับคำกล่าวของเจย์ (Jay, 1992) ก๊อดดาร์ด (Goddard, 2015) และพิงเกอร์ (Pinker, 2007, as cited in Amilia Maulidiatsani, 2015, p. 72) ที่ว่าการพิจารณาความหมายของคำหยาบจะต้องอิงกับบริบทเป็นอย่างมาก ทำให้คำ ๆ หนึ่งอาจถูกจัดอยู่ในหลายประเภท นอกจากนั้นแล้วการจัดประเภทของคำหยาบยังขึ้นอยู่กับยุคสมัย เช่นคำว่า “Negro” ในต้นฉบับถูกจัดอยู่ในประเภท Insults and slurs (คำดูถูกและคำเหยียด) แต่ยังไม่ถือเป็น Taboo (คำต้องห้าม) ในสมัยนั้น ขณะที่ในยุคปัจจุบันคำว่า “Negro” ถือเป็นคำต้องห้ามหรือ Taboo ไปแล้ว (Wilson, 2020; McWhorter, 2021) ดังนั้นการจัดประเภทของคำหยาบจึงต้องพิจารณาบริบททางสังคมร่วมด้วย

สำหรับผลการวิเคราะห์ทฤษฎีในการแปล พบการแปลแบบตรงตัวมากที่สุด (ร้อยละ 44.01) ตามมาด้วยการแปลแบบเทียบเคียงอารมณ์ (ร้อยละ 19.70) และพบว่ามี การแปลโดยการละน้อยที่สุด (ร้อยละ 6.90) วิเคราะห์ได้ว่าผู้แปลอาจพยายามที่จะถ่ายทอดทั้งรูปแบบภาษาและอารมณ์ให้ใกล้เคียงกับงานเขียนต้นฉบับที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงเจตนาของผู้เขียนและเข้าถึงแนวทางการใช้ภาษาของผู้เขียนให้ได้มากที่สุด การที่ผู้แปลใช้วิธีละคำเพียงเล็กน้อย ทำให้ในภาพรวม ผู้อ่านงานแปลได้รับประสบการณ์ในการอ่านงานวรรณกรรมยุคปีที่ใกล้เคียงกับการอ่านงานต้นฉบับ

ผลการศึกษาวิจัยชิ้นนี้ ยังสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องกลวิธีการแปลคำต้องห้ามของ ชันญูชิตา เถาว์ลัย (2564) และการศึกษาวิจัยของ นันทวัฒน์ เนตรเจริญ (2557) ที่ชี้ให้เห็นว่าผู้แปลล้วนมีความพยายามที่จะรักษาอรรถรสของต้นฉบับและถ่ายทอดสิ่งเหล่านั้นให้กับผู้อ่านงานแปลให้ได้มากที่สุด แต่งานแปลเรื่อง “สูหนโหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” นี้ อาจต่างออกไปเล็กน้อย ตรงที่ผู้แปลได้ลดทอนความรุนแรงของภาษาลงน้อยมาก รวมถึงมีการแปลเรื่องทางเพศอย่างค่อนข้างตรงไปตรงมาตามแบบต้นฉบับด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพิจารณาว่าผู้อ่านงานแปลชิ้นนี้ควรทำความเข้าใจกับบริบททางสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกาในยุคนั้น ๆ และวัฒนธรรมยุคปีที่ประกอบด้วย จึงจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้อย่างแจ่มชัด และไม่มองว่างานชิ้นนี้เป็นงานเขียนที่เน้นความหยาบโลนเพียงอย่างเดียว หากแต่ผู้เขียนต้องการสร้างความแตกต่างและสื่อถึงวัฒนธรรมบางอย่างในสังคมยุคสมัยนั้น

การใช้คำหยาบหลากหลายประเภทในงานเขียนชิ้นเดียวและการแปลคำหยาบอย่างตรงไปตรงมาโดยแทบไม่มีการเซ็นเซอร์แบบงานแปลเรื่อง “สูหนโหน: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” อาจมีไม่มากนักในงานวรรณกรรมของไทย การศึกษางานเขียนต้นฉบับและกลวิธีการแปลงานชิ้นนี้จึงมีความน่าสนใจมาก และอาจ

เป็นแนวทางให้ผู้แปลศึกษาและนำไปประยุกต์ใช้กับงานแปลงานคำหยาบต่อไปได้ ประการสำคัญอีกประการคือ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในข้างต้นว่ามีการศึกษาวิจัยเรื่องงานวรรณกรรมในยุคปีทในประเทศไทยอยู่อย่างจำกัดและไม่พบการศึกษาวิจัยด้านการแปลงานวรรณกรรมในยุคดังกล่าวเลย งานวิจัยชิ้นนี้ จึงน่าเป็นประโยชน์ทั้งต่อผู้ที่สนใจศึกษางานแปล และนักอ่านที่สนใจงานวรรณกรรมหลากหลายประเภทได้ไม่มากนัก

7. ข้อเสนอแนะ

- 1) อาจมีการสำรวจความคิดเห็นของผู้่านงานแปลต่อกลวิธีและภาษาที่ใช้ในการแปลหนังสือเรื่อง “สู่หนไหนด: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” เพิ่มเติม
- 2) ผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องกลวิธีการแปลคำหยาบ อาจลองศึกษาเพิ่มเติมเรื่องการใช้ภาษาและ/หรือการแปลจากงานวรรณกรรมในยุคปีทหรืองานวรรณกรรมของนักเขียนท่านอื่น ๆ ในกลุ่มปีทนิค ซึ่งปัจจุบันในประเทศไทย มีผู้ศึกษาเรื่องนี้อยู่น้อยมากนัก
- 3) ผู้ที่สนใจงานเขียนเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* โดย แจ็ค เครูเอ็ก อาจศึกษาประเด็นทางภาษาในมิติอื่น ๆ เช่นการใช้สำนวนหรือ idiom ที่ปรากฏอยู่จำนวนมากตลอดทั้งตัวเรื่อง

8. สรุป

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การแปลคำหยาบจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในวรรณกรรมเรื่อง *On the Road: The Original Scroll* ของแจ็ค เครูเอ็ก” โดยศึกษาจากสำนวนแปลของภุมณี ศิริพรไพบูลย์ ในหนังสือฉบับแปลเรื่อง “สู่หนไหนด: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด” ผู้วิจัยแบ่งประเภทคำหยาบที่พบในต้นฉบับโดยใช้กรอบแนวคิดของเจย์ (Jay, 1992) โดยสามารถแบ่งคำหยาบที่พบออกได้เป็น 9 ประเภท เรียงลำดับจากคำประเภทที่พบมากที่สุดไปหาน้อยได้แก่ 1) คำสแลง จำนวน 270 คำ 2) คำตลกและคำเหยียด จำนวน 214 คำ 3) คำอุทานแสดงอารมณ์ จำนวน 153 คำ 4) คำต้อห้าม จำนวน 113 คำ 4) คำลามกอนาจาร จำนวน 64 คำ 5) ภาษาหยาบคาย จำนวน 60 คำ 7) คำแสดงความไม่เคารพในพระเจ้า จำนวน 32 คำ 8) คำที่เกี่ยวข้องกับการขับถ่าย จำนวน 22 คำ และ 9) คำสาปแช่ง จำนวน 2 คำ โดยคำหยาบบางคำอาจถูกจัดอยู่ได้มากกว่าหนึ่งประเภท คำประเภทที่ไม่พบการใช้คือคำลบลู่พระเจ้า ในด้านกลวิธีการแปลคำหยาบที่ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แนวคิดของศุภกานดา บุญทองรอด (2545) พบว่ามีการใช้กลวิธีการแปล 4 วิธี เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ 1) การแปลแบบตรงตัว จำนวน 268 คำ 2) การแปลแบบเทียบเคียงอารมณ์ จำนวน 120 คำ 3) การแปลแบบตีความ จำนวน 117 คำ 4) การแปลแบบเทียบเคียงรูปและความหมาย จำนวน 62 คำ และพบกลวิธีเพิ่มเติมคือการแปลโดยการละ จำนวน 42 คำ รวมจำนวนคำหยาบที่ปรากฏในหนังสือทั้งสิ้น 609 คำ

เนื่องจากการศึกษาวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษากลวิธีการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย การประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลคำหยาบที่เสนอโดยศุภกานดา บุญทองรอด (2545) ซึ่งศึกษาวิจัยกลวิธีการแปลของคู่แปลภาษาอังกฤษเป็นไทยเช่นเดียวกับงานวิจัยชิ้นนี้ จึงมีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยสามารถนำกลวิธีดังกล่าวมา

ประยุกต์ใช้กับงานชิ้นนี้ได้ค่อนข้างลงตัว อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพิจารณาว่าในการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแปล การประยุกต์ใช้แนวทางที่หลากหลายเขาด้วยกันก็เป็นเรื่องที่ดี และบางครั้งก็เป็นสิ่งที่จำเป็น เนื่องจากธรรมชาติทางภาษาของงานต้นฉบับแต่ละชิ้นและข้อจำกัดของผู้แปลงานแต่ละชิ้นก็มีแตกต่างกันไป บางครั้งกรอบแนวคิดใดแนวคิดหนึ่งเพียงแนวคิดเดียวอาจไม่สอดคล้องกับปัญหาทางการแปลที่ผู้แปลได้พบในงานแต่ละชิ้นทั้งหมดก็เป็นได้ อย่างเช่นในกรณีของผลการศึกษาวิจัยของงานชิ้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า กลวิธีการละไม่แปล แม้จะไม่ได้อยู่ในกรอบที่วางไว้ แต่เป็นกลวิธีที่มีปรากฏใช้อยู่มากจำนวนหนึ่ง และโดยทั่วไปก็มักจะเป็นกลวิธีที่ผู้แปลมักจะต้องนำไปใช้ในการแปลงานชนิดต่าง ๆ ไม่มากก็น้อยอยู่เสมอเพื่อแก้ไขปัญหาความแตกต่างทางธรรมชาติภาษาและวัฒนธรรม นอกจากนี้ ผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องกลวิธีการแปลคำหายาบ อาจสามารถนำกลวิธีการแปลอื่น ๆ เช่นการแก้ปัญหาคำทางวัฒนธรรม มาประยุกต์ใช้ร่วมด้วยก็น่าจะเป็นประโยชน์เป็นอย่างมาก

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าความน่าสนใจของการศึกษาเรื่องการใช้คำหายาบและกลวิธีการแปลคำประเภทนี้นั้น ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในเรื่องของตัวภาษาเท่านั้น แต่รวมถึงเรื่องจิตวิทยาของมนุษย์ในการเลือกใช้หรือการเลี่ยงใช้คำ และการศึกษาเรื่องทัศนคติของคนในแต่ละสังคมที่มีต่อภาษาหายาบซึ่งแปรผันไปตามยุคสมัยอีกด้วย

ต

๑

ม

เอกสารอ้างอิง

- ครูแอ็ก, เจ. (2562). *สุ่หน้ไหนด: ฉบับม้วนกระดาษพิมพ์ดีด* (ภุมณี ศิริพรไพบูลย์, ผู้แปล). โลดเตเฮาส์ พับลิชซิง. (ต้นฉบับพิมพ์ปี 2007).
- ชญชิตา เถาว์ลย์. (2564). การศึกษาการเปล่ล้อยคำต้องห้ามในบทบรรยายใต้ภาพชุดการ์ตูนแอนิเมชันสำหรับผู้ใหญ่ เรื่อง Big Mouth จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย. *วารสารภาษา ศาสตรา และวัฒนธรรม*, 10(1), 1-26. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/gshskku/article/view/248418>
- นันทวัฒน์ เนตรเจริญ. (2557). *การเปล่ล้อยคำต้องห้ามในวรรณกรรมเรื่อง The Catcher in the Rye: กรณีศึกษาสำนวนแปลของ คำระวี-ใบเตย* [วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. SURE. <https://sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/4474?attempt=2&&locale-attribute=th>
- พันศักดิ์ อัครวงค์เกษม. (2561). เรื่องเพศกับการเซ็นเซอร์: การเปล่ลภาษาต้องห้ามในนวนิยาย เรื่อง Fifty Shades of Grey ของ E. L. James. *วารสารการเปล่และการล่าม*, 3(2). 90-137. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JTIT/article/view/244613/166307>
- ลอย ชุนพงษ์ทอง. (2546). *ความลับ 12 ประการของภาษาอังกฤษ*. ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด มหาชน.
- ศรัณย์ ทองปาน. (5 มิถุนายน 2019). *ฝี่สางเทวดา: เกร็ดเรื่องราวความเชื่อฝี่สาง เทวดา ในวัฒนธรรมไทยแต่อดีต*. Sarakadee Magazine. <https://www.sarakadee.com/2019/06/05/rude-word/>
- ศุภกานดา บุญทองรอด. (2545). *กลวิธีการเปล่ภาษาเพศชาย* [วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมร นิติตัมภ์ประภาศ. (2524). บทวิเคราะห์ “ยุคเจียบ” ของสังคมอเมริกากันกึ่งศตวรรษที่ยี่สิบ: ผลกระทบจากลัทธิธุรกิจยักษ์ใหญ่และลัทธิแมคคาร์ธี. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 2(1-2), 73–99. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/kjss/article/view/240515>
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2566, จาก <https://dictionary.orst.go.th/>

- Amilia Maulidiatsani, R. (2015). The portrait of swearwords and the social background of the characters in The Breakfast Club movie. *Language Horizon*, 3(1).
<https://doi.org/10.26740/lh.v3n1.p%p>
- Ayto, J. (2003). *Oxford Dictionary of Slang*. Oxford University Press.
- Bergen, B. K. (2018). *What the F*. Basic Books.
- Collins. (n.d.). *Definition of 'scatology'*. Retrieved June 16, 2023, from
<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/scatology>
- Goddard, C. (2015). “Swear words” and “curse words” in Australian (and American) English. At the crossroads of pragmatics, semantics and sociolinguistics. *Intercultural Pragmatics*, 12(2), 189-218. DOI: 10.1515/ip-2015-0010.
- Jay, T. (1992). *Cursing in America: A psycholinguistic study of dirty language in the courts, in the movies, in the schoolyards and on the streets*. John Benjamins Publishing.
- Kerouac, J. (2007). *On the Road: The Original Scroll* (H. Cunnell, Ed.). Viking. [Amazon Kindle Ed.]
- McEney, T. (2006). *Swearing in English: Bad language, purity and power from 1586 to the present*. Routledge.
- McWhorter, J. (2021, April 30). *How the N-word became unsayable*. The New York Times.
<https://www.nytimes.com/2021/04/30/opinion/john-mcwhorter-n-word-unsayable.html>
- NVC Arts. (2021, May 10). *Jack Kerouac documentary* [Video]. YouTube.
<https://www.youtube.com/watch?v=1RpDphH0EDI>
- Oxford University Press. (n.d.). *Oxford learner's dictionaries: Find definitions, translations, and grammar explanations at Oxford Learner's dictionaries*. Retrieved June 16, 2023, from <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/>
- Penguin Random House. (n.d.). *On the road: the original scroll reader's guide*.
<https://www.penguinrandomhouse.com/books/532510/on-the-road-the-original-scroll-by-jack-kerouac/9780143105466/readers-guide/>
- Safi, M. (2018, October 23). *The conservative, Catholic Kerouac*. National Review.
<https://www.nationalreview.com/2018/10/jack-kerouac-conservative-catholic/>

Sante, L. (2007, August 19). *On the Road again*. The New York Times.

<https://www.nytimes.com/2007/08/19/books/review/Sante2-t-1.html>

Thamonwan Kuaha. (2019, May 28). ภู่มณี ศิริพรไพบุลย์ / ผู้แปล *On The Road* นิยายที่พูดถึงสันดานของสังคม และปัจเจกชนผู้โดนซ้ำกระหน่ำ. a dayBULLETIN. <https://adaybulletin.com/talk-guest-phumani-on-the-road/29629>

Wachowiak, E. (n.d.) *First thought, best thought: Beat literature and the authentic ideal*.

WordPress. <https://electrickoolaidblogtest.wordpress.com/2013/03/21/on-the-road-part-1/>

Wilson, C. (2020, October 5). *N-word: The troubled history of the racial slur*. BBC News Online. <https://www.bbc.com/news/stories-53749800>